

at tage vidtgående hensyn til den særlige risiko for misbrug, visse autoriserede stillinger medfører, og derfor i praksis ikke vil føre til betænkelige afgørelser.

Justitsministeriet har heller ikke ment at burde ændre den foreslåede affattelse af straffelovens § 79, hvorefter reglen om frakendelse af autoriseret virksomhed formuleres på tilsvarende måde som § 78, stk. 2, medens retten til anden virksomhed på samme måde kan frakendes, når ganske særlige omstændigheder taler for det. Det bemærkes, at afgørelser i henhold til § 79 i alle tilfælde træffes af retten.

Til § 6.

Handelsministeriet har i sin erklæring udtalt sig imod forslaget om at slette ethvert vandelskrav for adgangen til at drive næring i henhold til *næringsbrev*.

Det samme standpunkt har fundet udtryk i erklæringer afgivet af Grosserer-societetets komité, Provinshandelskammeret, De samvirkende købmandsforeninger i Danmark, De danske handelsforeningers fællesorganisation, Industrirådet, og Håndværkets fællesrepræsentation. Men medens de nævnte organisationer i det hele går ind for en regel, som lægger vægten på fare for misbrug — i nogle af de nævnte erklæringer anbefales det at følge forslaget til straffelovens § 78, stk. 2, om nærliggende fare —, har handelsministeriet foreslået en regel, hvorefter næringslovens § 3, stk. 1, nr. 5, bevares med følgende ændringer: den straffede skal kun i 2 år, ikke som hidtil i 5 år, være afskåret fra at drive næring. Som hidtil skal enhver straf for bevis- og berigelsesforbrydelser udelukke fra erhvervelse af næringsbrev. Andre strafbare forhold skal som nu kun være til hinder for opnåelse af næringsbrev, når straf af fængsel i mindst 4 måneder er idømt, men derudover skulle det efter handelsministeriets forslag kræves, at der skønnes at være fare for misbrug under virksomhedens udøvelse. Handelsministeriet finder, at en fuldstændig sletning af vandelskravet vil „kunne skabe usikkerhed i de bestående forhold“ og medføre, at „brancheforeningerne, der gennem tiderne har gjort et stort arbejde for at højne niveauet inden for vedkommende erhvervsgrøner, vil se sig nødsaget til ved særlige foranstaltninger — til skade for den iøvrigt ønskelige resocialisering — at holde uønskede elementer ude fra foreningerne“.

Justitsministeriet har ikke ment at burde følge henstillingen om at ændre forslaget på dette punkt. Til det af handelsministeriet

stillede forslag bemærkes: Selv om justitsministeriet er enig i, at faren for gentagen forbrydelse er størst i de første par år efter en straf, vil det på den anden side netop i dette tidsrum for de pågældende kunne være en betydelig ulempe at være afskåret fra at benytte en eventuel foreliggende mulighed for at kunne begynde en selvstændig næringsvirksomhed eller fortsat at drive en sådan. Når tilbagefaldet i de første år er størst, skyldes dette netop resocialiseringsvanskeligheder. Justitsministeriet anser det endvidere ikke for rigtigt at gå ud fra, at personer, der har gjort sig skyldige i bevis- eller berigelsesforbrydelser, generelt vil være særlig fristede til misbrug i en af dem dreven næringsvirksomhed. Da disse forbrydelser udgør langt den største del af de strafbare forhold, som medfører fængselsstraf, ville handelsministeriets forslag til ændring af reglen om andre forbrydelser ikke få megen reel betydning.

Handelsministeriet har oplyst, at man fra og med 1950 har fulgt en væsentlig mildere kurs med hensyn til meddelelse af dispensation fra det gældende vandelskrav, idet mere end $\frac{2}{3}$ af de i 1950 afgjorte andragender blev imødekommet. Også under hensyn hertil må justitsministeriet mene, at opretholdelsen af en ordning, som afskærer mange straffede personer fra virksomhed, hvortil der kræves næringsbrev, og derfor nødvendiggør dispensation i et betydeligt antal tilfælde, ikke kan anbefales. Det må herved tages i betragtning, at den sikkerhed mod misbrug i næringsvirksomhed, som kan opnås ved at udelukke nogle personer, der ved et strafbart forhold, for hvilket de er dømt, kan siges at have lagt en brist i deres karakteregenskaber for dagen, er relativt meget ringe. Både for resocialiseringen og for administrationen frembyder justitsministeriets forslag formentlig betydelige fordele, uden at samfundsinteresser derved lider skade af nogen betydning.

Om justitsministeriets forslag med hensyn til *vandrebrev* udtaler handelsministeriet bl. a., at „hvis man giver alle uden hensyn til tidligere straffe ret til at løse vandrebrev, risikerer man herved i ikke ringe grad at tilsidesætte hensynet til privatlivets fred og sikkerhed“.

Justitsministeriet finder det ved det i straffelovskommissionens betænkning pag. 30 anførte tilstrækkeligt begrundet, at forslaget uanset de politimæssige hensyn, som gør sig gældende over for virksomhed ved handel ved omvandren med eller uden vandrebrev, imødekommer hensynet til resocialiseringen ved at give også straffede